

ЛЕОНИД ЛЕНЧ СЛУЧАЙ С ЕДИН НЕ КЛАСИК

Превод от руски: София Бранц, 1980

chitanka.info

Писателят Пижамов съчиняваше разкази и повести за децата от горните класове. От време на време не отминаваше и по-малките. А понякога си изпащаше и предучилищната възраст!

Във всичките му разкази и повести действаха едни удивително съзнателни, рядко благоустремени деца и родителите им, страшно порочни, недостойни за уважение и морално паднали в очите на обществеността. Тези съзнателни, високонравствени деца в произведенията на милото старче Пижамов връщаха на правия път греховните си бащи, майки, чичовци, лели, по-големи братя и сестри.

Понякога вършеха това със съдействието на партийните и комсомолски организации, понякога хвърляха собствените си сили за провеждане на упорита, системна възпитателна дейност сред споменатите бащи, майки, чичовци, лели, по-големи братя и сестри.

Особено популярен беше станал един от разказите на Пижамов, където високоморалният син бе превъзпитал пияницата баща.

Веднъж — една неделя — момчето видяло, че татко му се е курдисал в градината под ябълката и се налива с водка изобщо без мезе.

„Какво падение!“ — горчиво си казало детето и „малкото му сърчице се свило от възмущение и душевна мъка“.

Напразно се опитвало то да пхне в устата на татко си прясна краставичка, откъсната от близката леха, напразно се примолвало: „Татенце, не се погубвай, недей без мезе!“ — недостойният татко само отстранявал детската ръчица, стиснала краставицата, и продължавал да лочи водка направо от бутилката.

Тогава момчето препуснало към районния комитет на партията. Понеже било неделя, в районния комитет нямало никого. Но детето не загубило самообладание, ами научило домашния адрес на секретаря и препуснало да го търси вкъщи.

Разговорът между момчето и секретаря на районния комитет е една от най-силните сцени в разказа, сълзи на умиление изпълват очите ти, когато я четеш. Детето риде и повтаря само едно: „Накажете татко ми, иначе той ще загине!“. И в края на краищата трогнатият секретар „твърдо и с овладян глас“ му казва: „Не плачи, момче, ще го накажем със строго мъмрене с вписване в досието!“.

Във финалната сцена момчето отново плачело, но това били вече „радостни сълзи“, и „притискало главица до пухкавия и безкрайно

скъп“ корем на превъзпиталия се баща.

Пижамов имаше син Генка, дете младша възраст. Генка не четеше произведенията на баща си. За него дълго време Пижамов беше само татко, а не писател.

Но неусетно за Пижамов Генка премина от младша в старша възраст. И не щеш ли, веднъж като седна — и наведнъж изгълта всичките съчинения на баща си.

Пижамов влезе в стаята точно когато Генка навъсен дочиташе последната страница на новата му повест.

— Татко си ли четеш?! — бодро и ласкаво каза Пижамов. — Чети, синчето ми, чети, ще ти е от полза!

— Страшно гаднярски пишеш, татенце! — неочаквано измърмори Генка.

Това да не беше го казал Генка, ами столът, на който седеше, пак Пижамов не би се учудил толкова! Дори в момента не се сети какво да отговори на сина си.

Най-сетне писателят се овладя и строго каза:

— Първо, що за дума „гаднярски“?! Да не си посмял да замърсяваш езика! И второ...

— По-добре да се замърсява езикът, отколкото литературата! — нахално го прекъсна Генка.

— И второ... какво ти разбира главата от литература? Той ще ме критикува!

— Но тук пише: „За деца от старша възраст“. А аз съм точно старша!

— И трето... аз съм твой баща и да не си посмял...

— А защо твоите герои всичките са посмели? — все така нахално продължи Генка да прекъсва Пижамов. — Може и аз да искам да те превъзпитам!...

Цялата кръв нахлу в главата на детския писател. Вбесен, той сграбчи Генка за врата и вдигна над задника му бичуващата си десница. Но тутакси изпищя и го изпусна, защото Генка се изви и го ухапа по „пухкавия, топъл и безкрайно скъп“ корем, след което, възползвайки се от слисването на баща си, изскочи от стаята.

... Когато му помина, Пижамов седна на бюрото и започна да съчинява поредния си разказ с все същия брониран, изпитан сюжет.

Този път бащата беше строителен работник, а му даваше акъл десетгодишната му щерка.

И така, Пижамов пишеше, а под прозореца му виеше и се кискаше неговият Генка:

— Защо не даваш да те превъзпитам, защо?! Не съм се затичал да се оплаквам от теб нито в секцията на детските писатели, нито в редакцията, само ти казах, а ти...

— Да се махаш, негоднико! — излая Пижамов, за миг откъснал поглед от любимата си пишеща машина марка „Москва“.

Генка изчезна. Пижамов се позамисли, изпуши една цигара и пак зачука с привична грациозност с два пръста по клавиатурата на машината.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.